Cserhalmi Imre

A sajtos pogi halhatatlansága

VISSZHANG - XLVII. évfolyam 37. szám, 2003. szeptember 12.

Minimum Bálint György óta tudható, hogy újságírói műfajokban is lehetséges halhatatlant produkálni. A mulandóságnak olyannyira alávetett - és ennek biztos tudatában előállított és nyilvánosságra hozott - írások is túlléphetik napi, heti, évi, sőt generációs érvényességük korlátjait. De azért ez ember a szívéhez kap, amikor akár csak picit is meglegyinti ennek a lehetőségnek a szellője.

A lap szeptember 5-i számában, qkorelly glosszájának ez az utolsó mondata: "Bolsik, ne emeljétek a sajtos pogi árát, mert baj lesz." (Mozgalmi világ, ÉS, 2003/ 36.) Jelentem dagadó kebellel: ez a mondat tőlem származik, vagyis nem egészen tőlem... A történet a következő. A nyolcvanas évek derekán, nem tudom pontosan, mikor, az Andrássy út végén, egészen a Hősök terénél, egy házra festették fel ezt a mondatot, amit aztán gyorsan el is tüntettek.

Én azonnal glosszát írtam róla, és ebben - az akkori idők lehetőségei szerint -, ahogyan ma mondanánk, beemeltem a legális nyilvánosságba ezt a mondatot. A glosszában, persze, azt állítottam, hogy már nem kell bátorság ilyesminek a falra írásához, a közlést mégse vállalta a Népszabadság, amelynek akkor rovatvezetője voltam, így azonnal elvittem az ÉS-hez, ahol nyomban leközölték.

Természetesen, a sajtos pogi akkor sem csupán sajtos pogit jelentett, amiként most sem, a szóban forgó glosszában. És azt hiszem, a glossza írójának fogalma sincs, honnan ered ez a mondat, ami egyáltalán nem baj, sőt! Már mástól és máskor is hallottam emlegetni ezt a mondatot, éppen olyankor, persze, amikor nem pogiról meg sajtról meg élelmezésről volt szó.

Bizonyára sokan vannak újságírók (én nem tartozom közéjük), akik meg tudják saccolni, mi marad meg írásaikból utánuk, ha egyáltalán valami megmarad, az ember szívesen játszadozik efféle gondolatokkal, nem baj. Most azonban valami szédületféle fog el: még ha név nélkül is idéznek, lehetséges, hogy írtam egy szállóige-karriert befutott mondatot? Egyetlen halhatatlan, tehát mindig is érvényeset mondó mondatot? Mindenesetre, ha valaki azt kérdezné tőlem, hogy megéri-e nekem egész életet áldozni a szakmámra azért, hogy egyetlen mondatom biztosan maradandó legyen, azt hiszem, hogy rövid tűnődés után azt mondanám: meg.

Cserhalmi Imre